

Ježto dle toho st-li, jenž nesporně n e v e d l domácnost ženatého, kterou by bylo bývalo třeba do nového působiště přenést, tvrzený nárok na diety nepřisluší, nelze nař. rozhodnutí uznati nezákonným, pročež slušelo stížnost jakožto bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 2424.

Státní zaměstnanci: Úsudek úřadu o tom, zda předchozí soukromá služba státního zaměstnance jest rovnocennou se službou státní co do výkonu, náleží do skutkové podstaty rozhodnutí.

(Nález ze dne 29. května 1923 č. 9160.)

V ě c: Josef F. v Brně proti ministerstvu financí o započtení soukromé služby.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — — — —

Min. financí zamítlo rekurs st-lů pro nezapočtení soukromé služby při hospodářství z důvodu, že služba žadatelem uplatňovaná není rovnocennou co do výkonu služby berní a v ní event. nabyté praktické zkušenosti nepřicházejí ve státní berní službě státní správě k dobru.

O stížnosti, kteráž namítá, že toto zhodnocení st-lovy služby hospodářského úředníka jest v rozporu se skutečností, což dovozuje vývody kryjícími se v podstatě s údaji instančního rekursu, uvážil nss takto:

Podle § 16 lit. b) vl. nař. z 22. prosince 1920 č. 666 Sb. má státní zaměstnanec nárok na částečný zápočet služby soukromé, pokud není podmínkou pro přijetí do státní služby, jen tenkrát, je-li rovnocenná službě státní jak co do výkonu, tak i co do vzdělání předepsaného pro civilní státní službu, o niž jde, a jen jestliže stát ze soukromé služby těží, t. j. v případech, ve kterých soukromá služba skýtala příležitost k nabytí praktických zkušeností v takové míře, že přichází pak ve státní službě k dobru.

Žal. úřad své zamítavé rozhodnutí opřel na prvním místě o to, že soukromá služba žadatelova, o niž jde, není co do výkonu rovnocennou berní službě státní. Nař. rozhodnutí zakládá se tedy především na tomto hodnotném úsudku, který náleží ke skutkové podstatě rozhodnutí. Pro toto skutkové hodnocení, jak vidno ze spisů, měl úřad pokud jde o kvalitu oné soukromé služby, po ruce faktum, že st-l byl činným na několika místech v hospodářské službě, kteréž faktum bylo jen v této všeobecnosti doloženo několika vysvědčeními. Když pak úřad neuznal tuto činnost za rovnocennou službě státní toho odvětví, v němž st-l působí, nelze tvrditi, že závěr tento příčí se spisům, nebo trpí nějakou jinou vadou procesní.

Nelze-li v tomto směru shledávati nějakou vadu skutkové podstaty po rozumu druhého odst. § 6 zák. o ss a sluší-li v důsledku toho vycházeti ze základu, že nedostává se t o h o t o předpokladu, zákonem pro zápočet striktně požadovaného, nezáleží na tom, zda byly či nebyly splněny ještě další takové předpoklady, jichž zákon požaduje

ve dle předpokladu svrchu vztčeného a nebylo třeba přezkoumávaní skutkovou podstatu co do ostatního jejího, stížností v odpor braného obsahu.

Slušelo tudíž stížnost, kteráž jest bezdůvodna, zamítnouti.

Č. 2425.

Policejní věci trestní. — Povolení k pobytu. — Administrativní řízení: Civilní správa pro Podkarpatskou Rus není příslušná rozhodovati jako I. stolice o žádostech cizích státních občanů o povolení pobytu v Podk. Rusi podle zák. čl. V : 1903.

(Nález ze dne 29. května 1923 č. 9163.)

Prejudikatura: Boh. 2127 adm.

Věc: Adolf a Eva G. v Mukačevě proti civilní správě pro Podkarpatskou Rus v Užhorodě stran odepření povolení k pobytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Adolf G., maďarský státní příslušník, podal v srpnu 1922 žádost za povolení stálého pobytu na území republiky čsl. pro sebe a svou ženu Evu, a sice v Mukačevě, kdež se zdržuje.

Rozhodnutím civilní správy P. R. z 31. srpna 1923 nebylo této žádosti vyhověno.

O stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané uvážil nss:

Právo pobytu cizinců na Podkarpatské Rusi upravuje dosud platně zák. čl. V. z roku 1903.

Podle § 3 tohoto zák. čl. je cizinec mající úmysl v některé obci území se usaditi povinen tento úmysl do 15 dnů úřadu ohlásiti a současně prokázati svoji identitu, státní příslušnost, případně domovskou příslušnost, mravní zachovalost jakož i to, že jest s to, aby vydržoval svoji rodinu.

Dle § 4 téhož zák. čl. vystaví úřad cizinci, který vyhověl své povinnosti podle § 3 zmíněného zák. čl., vysvědčení o povolení pobytu a vyrozumí o tom obec pobytu.

Dle § 14 zák. čl. V. z roku 1903 jest pod úřadem v tomto zákoně uvedeným rozuměti:

- a) v malých a velkých obcích hlavního slúžného,
- b) v městech policejního městského hejtmana a v úředním obvodu pohraniční policie, hejtmana pohraniční policie, tedy administrativní úřady I. stolice.

Proti rozhodnutím těchto úřadů jest přípustno odvolání v pořadí instančním na nadřízené úřady.

V daném případě dle správních spisů nerozhodl o žádosti st-lově za povolení stálého pobytu v Mukačevě administrativní úřad I. stolice, jak to ustanovuje citovaný již § 14 zák. článku V. z roku 1903, nýbrž civilní správa P. R. v Užhorodě, tedy úřad administrativnímu úřadu I. stolice nadřízený.

Jestliže však o žádosti st-lově v první instanci rozhodl úřad jiný